З вокзалу в станцію метро
Я ескалатором спускаюсь
І їду глянуть на Дніпро,
Коли у Київ повертаюсь.

Підземний шлях! Яке добро!
Й забути можна, де ти є —
В Москві? У Лондоні? В Парижі?
Але у Києві своє
Дихання у підземній тиші,
Воно свої нитки снує.
Снує з легенького проміння
Від мідних літер: "Арсенал",
Від того сизого каміння,
Яке дробилось на кремінння
В козацький кріс і самопал.
Воно з Шевченкового зору,
З очей Франка, Сковороди,
Що проводжають нас угору
В ранкову, у робочу пору
Щодня на подвиги-труди.
Воно снує із кіс русявки,
Що тут розводила вапно
Чи мила ці дубові лавки.
Кияни любі і киянки, —
З усього рідного воно.